

ятно, страхувайки се отъ приближаващия се день, съ подвити опашки, съ стиснати зъби и злобно ръмжене, единъ по единъ, се изнизали къмъ непроходимитѣ усои на Пиринъ.

Бурята била преминала, и чакъ когато се разсъмнало напълно, нещастникътъ войникъ, ни живъ, ни умрѣлъ, едва се смъкналъ отъ бора и побѣгналъ отъ това проклято, ужасно мѣсто.

За да продължи пѣтя си и дума не могло да става, затова спасениятъ войникъ се отправилъ надире къмъ едно близко село отстояще на 15—16 километра пѣтъ, съобщава за станалото и съ нови сили се отправя за гр. Неврокопъ. Какъ е пѣтувалъ и какъ е пристигналъ и той самия не знае и нищо не помни, но успѣва да донесе за станалото съ него и другаритѣ си на градския комендантъ, за да се съобщи въ полка за нещастно загиналитѣ войници.

Спасилия се живъ свидетелъ на страшната пиринска нощъ настанили въ една отъ болницитѣ, понеже и той билъ изпохапанъ и на много мѣста нараненъ въ борбата си съ вълцитѣ въ землянката.

Единъ день следъ това, една внушителна група мъже, жени и въоръжени войници се отправятъ къмъ страшното мѣсто, за да дирятъ не труповетѣ, а останкитѣ отъ шинели, ботуши, рѣзници и фуражитѣ на нещастно загиналитѣ войници.

Много време е изминало отъ тази действителна случка, но и до днесъ, всѣка година по това време, една група отъ хора: мъже, жени и деца, придружавани отъ бѣловласи старци, на брой повече отъ 20 души, близки на загиналитѣ, идватъ на това мѣсто, където бѣше землянката и отъ която нѣма нито следа вече, и тамъ, подъ стария боръ, палятъ свѣщи разриватъ снѣга и върху влажната земя — скромния паметникъ, ронятъ сълзи за утѣха.

Тукъ тѣ си спомнятъ за онази страшна нощъ, презъ която загинаха тѣхнитѣ синове, братя и бащи.

Когато групата идва на това мѣсто, заедно съ нея идва и единъ 45 годишенъ мъжъ, които презъ сълзи и дълбоки въздишки повтаря думитѣ на поета: — „Лѣте си Пиринъ хубава, а зиме люта и страшна; ако ли пѣтникъ замръкне, преспитѣ ще го затрупатъ,